

[Bilgrav-Nielsen]

slaget om 75–25 pct.-fordelingen er nok tvivlsomt, men der er i hvert fald, synes jeg, klare tendenser til, at man ønsker lidt mere styr på det område, som hedder kystsikring.

Jeg vil gerne komme med mine kommentarer til ordførerne i omvendt orden, idet jeg så ender med ministeren, som jo var mest udførlig i sin gennemgang af sagen.

Hr. Steffensen mener, vi generaliserer for stærkt. Jeg beder hr. Steffensen om at slå op i debatten den 25. marts 1982 og læse, hvad kristeligt folkepartis ordfører dengang, den nuværende miljøminister, sagde. Jeg har ikke kunnet svinge mig op til så kraftig en tale for en større kystsikringsindsats som den, hr. Chr. Christensen dengang holdt, og jeg beder hr. Steffensen om at læse den igennem og konstatere – det tror jeg hr. Steffensen så vil – at der ikke er overensstemmelse mellem, hvad kristeligt folkeparti gav udtryk for dengang, og hvad de giver udtryk for nu, og så kan hr. Steffensen jo føje den sag til et par andre sager, hvor det er helt klart, at kristeligt folkeparti har skiftet standpunkt, så det er til at se.

Fru Anne Grete Holmsgård må jeg takke for indlægget. Jeg er meget enig i de betragtninger af generel karakter, som blev gjort med hensyn til, hvad det er for problemer, vi har med at gøre, når vi taler om kystsikring, for det lykkeligste var jo, om havets bearbejdning af kysten var af en sådan karakter, at den kun stimulerede til, hvad skal vi sige, den naturlige afgrænsning mellem land og hav. Det er unaturligt at lægge havet hindringer i vejen. Det bliver ofte skæmmende, når vi lægger beton, ja, sågar visse steder endda asfalt og sten ud for at forhindre naturen i at huser, og derfor er det meget vigtigt, at vi får en målsætningsdebat om dette. Derfor er jeg meget glad for det indlæg, som jo faktisk bedst af alle dem, der har været, rørte ved netop det mangesidede problem, vi har med at gøre, men som vi altid springer over, for hver gang er vi i en akut situation, hvor der skal nogle penge til, og vi skal skynde os ud at stoppe sække i hullerne nogle steder.

Dette er altså alt i alt et forsøg på fra vores side at få lagt i det mindste nogle overordnede retningslinjer for, hvordan vi skal gribe sagerne an.

Hr. Hahn gav uforbeholden tilslutning til ministerens indlæg, og det kan ikke undre, men jeg noterer mig, at hr. Hahn ikke var

ordfører, da vi sidst havde en debat her den 25. marts 1982, det var hr. Nør Christensen, og jeg kan ikke dy mig for at citere et lille afsnit af hr. Nør Christensens indlæg. Han sagde følgende – Folketingstidende 1981–82, 2. samling, sp. 4493:

»Centrum-demokraternes gruppe mener, at der godt kan anvendes et betydelig større beløb fra statens side end det, der er lagt op til, især på grund af de specielle forhold, der er langs den jyske vestkyst, hvad ministeren jo også er enig i.«

Jeg ved godt, at CD har et permanent forsvær imod enhver flugt fra et tidligere standpunkt, nemlig det, at man aldrig lover noget. Men rent faktisk ligger der i det, som hr. Nør Christensen sagde dengang, et tilsagn om at gå videre med kystsikringsarbejdet, og jeg trækker det frem, fordi diskussionen om byrdefordelingen gik på, at der i Ringkøbing amt er brugt 82 pct. fra statens side, og at man sågar tidligere gav 100 pct. Men det har jo ingen interesse, medmindre vi ved, hvor omfattende arbejdet har været, medmindre vi ved, om omfanget af arbejdet har været tilstrækkeligt til, at man virkelig har kunnet gøre noget effektivt ved kystsikringen. En af de ting, jeg mener er galt i øjeblikket, er, at de usikkerhedsmomenter, der er omkring denne sag, de forhandlinger, de slagsmål, vil jeg godt sige, som man altid skal føre for at få den ene og den anden part til at betale mere eller mindre, faktisk bevirker, at man ikke får gjort det, man skulle, at omfanget af det arbejde, der bliver gjort på Vestkysten, er for ringe, og at derfor et beløb på ca. 200 mill. kr. over 5 år efter min mening er alt for lavt. Opgaven er betydelig større på Vestkysten. Og så er problemet der jo.

Men hvis beløbet f. eks. er det dobbelte, så bliver Ringkøbing amts andel jo ikke 40 mill. kr., så bliver det 80 mill. kr., og da er vi så ovre i et andet sammenligningsgrundlag, for der er ingen, der siger, ingen, der kan mene, og ingen, der kan påvise, at en 50–50 pct.-fordeling er rimelig fra amt til amt. Det, der er afgørende, er, hvort stor en økonomisk byrde i kroner og øre der ligger tilbage til det pågældende amt. Så kan vi sammenligne. Når Ringkøbing amt gennem de næste 5 år har betalt sine 40 mill. kr., kan de se frem til nye 5 år med måske 80 mill. kr. Og så fremdeles. Når vi har sikret den sønderjyske vestkyst, som vi har gjort det, med et di-